

Vytejčková, Kateřina. *Osmanský dům v Anatolii a na Balkáně*. Praha, 2011. 80 s., 31 s. příloh. Diplomová práce. Ústav etnologie Filozofické fakulty Univerzity Karlovy v Praze. Vedoucí diplomové práce PhDr. Lubomír Procházka CSc.

Cílem diplomové práce Kateřiny Vytejčkové je problematika osmanského domu v oblastech Anatólie a Balkánského poloostrova. Struktura kapitol, kterou k naplnění tohoto cíle zvolila, je přehledná, problematiku osmanského domu sleduje v širším kontextu osmanské společnosti v období, ze kterého osmanský dům pochází, zabývá se i původem a zvyky tureckých kmenů, které měly vliv na výslednou podobu osmanské architektury. Důležitý je i popis předchůdce osmanských domů ve zkoumané oblasti, tedy byzantských domů.

Na základě zhodnocení použitých pramenů a literatury je zřejmé, že dostupnost tématu v české literatuře je jen okrajová a terminologie je nepřesná. Tam kde diplomantka nemohla vycházet z původních pramenů, použila literaturu v anglickém jazyce nebo jí dostupných jazycích (se širokým záběrem). V kapitole věnované problematice dostupných pramenů rozlišuje a zhodnocuje jednotlivé přístupy k tématu u sledovaných autorů. Podstatné je, že ve své práci vycházela kromě citované literatury z vlastních terénních výzkumů. Vlastní fotografickou dokumentaci použila i ve fotografické příloze.

Hlavní přínos práce vidím ve zhodnocení dostupné literatury k tématu, které není v odborné literatuře dostatečně zpracováno a ke kritickému posouzení informací z dostupných pramenů. Především pak je nutné ocenit použití poznatků z několika vlastních terénních výzkumů, vedoucích k uceleným závěrům.

K práci mám některé výhrady. Jsou zde drobné nepřesnosti nebo překlepy (použití kurzívy se liší u téhož slova *selamlık* x *selamlıku*, s. 53; kontinualita místo kontinuita, s. 75 atd.). Nevhodné je použití rovnítka mezi arabským a orientálním (s. 19), např. Etnografické muzeum ve Vídni má pod kategorií Orient zařazeny sbírky z Turecka, což je tradiční chápání pojmu Orient v Evropě 19. století. V kapitole *Terénní výzkum* je uvedeno, že výzkum probíhal a za jakých podmínek, chybí zde však informace o průběhu a způsobu sběru dat a jejich zpracování. V kapitole *Co je to osmanský dům* chybí alespoň stručná definice osmanského domu, se kterou dále autorka pracuje. Je zde pouze odkaz na kapitolu 7, kde se problematikou hlouběji zabývá. V práci mi také chybí obecné definice termínů jako je město, městys nebo vesnice, které jsou zde hojně používány. Naopak jejich aplikace

na osmanské prostředí je vysvětlena dostatečně. V případě překladů citátů z cizojazyčného pramene by měl být uveden autor překladu (např. s. 40 – překlad z němčiny). Vysvětlující kapitolu č. 10 – *Názvosloví*, bych pro lepší orientaci v terminologii řadila do úvodu práce. Za zásadní problém však považuji, že citace použité literatury v kapitole *Literatura* je nejednotná a neodpovídá citaci podle ČSN ISO 690. Vydavatelské údaje jsou tak nepřehledné a není tak splněna podmínka jejich snadného nalezení. Jsou zde nevhodně používány zkratky pro nakladatelství, z nichž některé jsou sice v současné době obecně známé, ale těžko říct, jak tomu bude v budoucnu. V rozporu s normou tu nejsou uvedena místa vydání, ani počet stran. Podle uvedené normy nejsou uvedeny ani citace elektronických dokumentů (pouhá webová adresa dokumentu není dostačující), opomíjí povinné údaje, jako jsou datum citování a o jaký typ elektronického dokumentu se jedná (článek, monografie). Pro lepší orientaci ve stylu dané normy bych doporučila např. instruktáž s příklady uvedenou na adrese: http://is.muni.cz/do/rect/el/estud/lf/js10/metodika/web/ebook_citace.html. Přes výše uvedené výhrady převažují klady, jedná se o kvalitní práci, ve které diplomantka prokázala, že se dokáže zorientovat v problematice a získat potřebný nadhled pro obecná hodnocení vývoje a podoby osmanského domu. Práce je přehledná a čtivá a diplomantka se výborně vypořádala s terminologií používanou v původních pramenech. Je proto škoda, že celkový dojem z této kvalitní práce narušily formální nedostatky, které by se v magisterské práci již objevovat neměly.

Práci doporučuji k obhajobě.

PhDr. Dagmar Pospíšilová, CSc.

Vedoucí Oddělení asijských kultur

V Praze, dne 31. 8. 2011